

טקסט מס' 1: גמל (מעובד על-פי אנציקלופדיית "2000")

מבנה גופו של הגמל מותאם לפעילותו: שפתיו מכוסות שערות עבות וגסות, המאפשרות לו לאכול את השיחים הקוצניים הגדלים באזורים שחונים; גבותיו העבות וריסיו הארוכים מגנים על עיניו מפני החול; מעברי אוזניו חסומים ברשת של שערות, ואפילו נחיריו יכולים להיאטם בשעת סערת חול, כפות רגליו מרופדות בכריות רכות, המתפשטות כלפי חוץ ומונעות אותו מלשקוע בחול הרך; על ברכיו ועל גחונו יש כריות גלדניות, המגנות עליו כשהוא כורע תחת משא כבד או רובץ לנוח. גמלי רכיבה יכולים לעבור עד 110 ק"מ ליום, ובלבד שיהיו ניוזונים היטב. גמלי שיירות העמוסים לעייפה (עד 200 קילוגרם), מהירותם קטנה מחמישה ק"מ בשעה.

הגמל חי 30-40 שנה. הוא מסוגל לעמוד בתלאות קשות יותר מכל חיה אחרת, והוא מסוגל להחזיר לעצמו אובדן משקל שמקורו בהתייבשות, בשתותו 100 ליטר מים בתוך 10 דקות. לעמים רבים הוא משמש מקור לבשר ולחלב, משערו מתקינים אריגים, וגלליו המיובשים משמשים להסקה.

ידועים שני מיני גמלים: הגמל החד-דבשתי (נקרא גם "הערבי"), והגמל הדו-דבשתי. הגמל החד-דבשתי מצוי בחצי-האי ערב ובאזורים הסמוכים לו, ובכלל זה הנגב וסיני. כן הוא מצוי בצפון אפריקה ובפרס, והוא נקלט גם בספרד, בקליפורניה ובאוסטרליה.

הגמל הדו-דבשתי חי באסיה התיכונה. גונו כהה מזה של החד-דבשתי, רגליו קצרות יותר, וכפות רגליו קטנות וקשיחות יותר. תכונות אלה שלו מתאימות יפה למדבר הסלעי שהוא חי בו. גופו מכוסה שער ארוך וסמיך, המגן עליו מפני הקרה בחורף. שער זה נושר באביב, ובמקומו צומח שער קיץ דק יותר. בכמה מאזורי אסיה של ברית-המועצות מחליף הגמל הדו-דבשתי את הסוס כמעט בכל עבודות השדה.